

Άρθρο συμβολής στο διάλογο για την 3η Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA

του **Μιχάλη Ρίζου**

Σε αντίθεση με διάφορους δημοσιολόγους και «πλατφόρμες» της αριστεράς που μέχρι χθες υποστήριζαν ότι ο Τσίπρας και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα εφαρμόζαν αντιμνημονιακό, ανακουφιστικό ή έστω “παράλληλο” πρόγραμμα, η ANTAPΣYA σχετικά έγκαιρα (παρά τις αντιφάσεις της) διέβλεψε ότι **η διαχειριστική, φιλο ΕΕ στρατηγική φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ, πολύ γρήγορα θα οδηγούσε σε βίαιη εφαρμογή όλου του πακέτου των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων** που υπαγορεύει το κεφάλαιο, το ΔΝΤ και οι ευρωδικτάτορες. Ήδη η πρόταση νόμου για το Ασφαλιστικό συντρίβει κάθε αυταπάτη για άμβλυνση της αντιλαϊκής επίθεσης, διαλύει αντικειμενικά κάθε περιθώριο λαϊκής ανοχής στη νέα κυβέρνηση και αποδεικνύει την ορθότητα της προηγούμενης εκτίμησης.

Οι μεγάλες κινητοποιήσεις των αυτοαπασχολούμενων επιστημόνων, τα αγροτικά μπλόκα, οι απεργίες των ναυτεργατών και κυρίως, η πολύ πετυχημένη πανεργατική απεργία της 4 Φλεβάρη δείχνουν ότι (ξανα)ανεβαίνει η μαχητικότητα στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, ότι μέσα στη μαζική απογοήτευση (ξανα)αχνίζουν σπίθες ελπίδας για μια διαφορετική πολιτική διεξοδό. Το ερώτημα του άλλου δρόμου ξανατίθεται.

Σε αυτή τη συγκυρία και μπροστά στην 3η συνδιάσκεψή της, **η ANTAPΣYA πρέπει να ανέβει κατηγορία**. Το δυναμικό υπάρχει, οι θέσεις της αποτελούν προωθητική αφετηρία αντικαπιταλιστικής συσπείρωσης, ωστόσο είναι ζητούμενη η **ενιαία μετωπική της συγκρότηση**, η ξεκάθαρη τοποθέτησή της υπέρ της **ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος** κόντρα στον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό (ΓΣΕΕ κλπ) και η προσήλωσή της στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την **επανάσταση** – την αναγκαία τομή για την αρχή της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης από την σημερινή βαρβαρότητα.

Οφείλουμε να παραδεχτούμε και να ορίσουμε το πρόβλημα: Πράγματι η ANTAPΣYA δεν έχει ευθύνη για την κατάρρευση του σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ. Και οι δυνάμεις που προσχώρησαν ή επέλεξαν τακτική κριτικής στήριξης σε αυτό, πέρα από μια γόνιμη αυτοκριτική (που δεν έχουν κάνει!), οφείλουν να μην τσουβαλιάζουν και την ANTAPΣYA στο “μέτωπο” του ξεπεσμού της αριστερής πολιτικής. Επιτέλους, όλοι αυτοί που μας αποκαλούσαν μυωπικούς και σεχταριστές, επειδή δεν βλέπαμε την “ιστορική ευκαιρία για την αριστερά στην εξουσία”, δεν μπορούν να μας απαγγέλουν την ίδια κατηγορία επειδή δήθεν αγνοούμε τους συσχετισμούς και δεν αναγνωρίζουμε την “ιστορική ήττα της αριστεράς” από τη στιγμή που απέτυχε και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Οι ευθύνες μας υπάρχουν, εδράζονται όμως σε διαφορετική κατεύθυνση: στο ότι μετά τη 2η Συνδιάσκεψη περιορίσαμε τη συζήτηση στα τρέχοντα και κυρίως στις συνεργασίες, ιδιαίτερα τις εκλογικές. Στο ότι δεν έχουμε συζητήσει – διαμορφώσει την στρατηγική για τον άλλο τρόπο κοινωνικής οργάνωσης, σε ρήξη με το κεφάλαιο και την ιδιοκτησία του. Στο ότι παρά την πρωτοπόρα στάση μας στο μαζικό κίνημα και τη

συμβολή μας στο αναγκαίο για το λαό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (το οποίο παραμένει ανολοκλήρωτο), δεν μπορέσαμε ως τώρα, εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης και μεγάλων κ-π ανακατατάξεων, να απαντήσουμε επαναστατικά στο ερώτημα του «ποιος-ποιον», στο ζήτημα των ζητημάτων, εκεί που κατά Λένιν συμπυκνώνονται όλες οι ταξικές αντιθέσεις, δηλ. στο ζήτημα του κράτους και της εξουσίας. Στο ότι δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε σε ανώτερη βάση το υποκείμενο της ανατροπής.

Δεν είναι ότι δεν προσπαθήσαμε!

Το προηγούμενο διάστημα επιχειρήσαμε να αναπτυχθεί στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και εν μέρει σε όλη την αριστερά η “τεκμηρίωση του άλλου δρόμου”. Το πώς μπορούμε να ζήσουμε έξω από το ευρώ και την ΕΕ. Η οριοθέτηση μιας πορείας αντικαπιταλιστικών ανατροπών για την διέξοδο από το άθλιο καθεστώς του ευρωμνημονίου και της επιχειρηματικής δικτατορίας. **Η περιγραφή αυτού του δρόμου βασιζόταν πάνω στο αντικειμενικό, το αντικαπιταλιστικό μας πρόγραμμα πάνω στο κοινωνικά αναγκαίο, αποκοβόταν όμως από το υποκείμενο αυτού του δρόμου, από την κατάλληλη τακτική που το υπηρετεί, τελικά απομακρυνόταν και από το ζήτημα της εξουσίας.** Παρότι με σαφήνεια διατυπώναμε πως το πρόγραμμά μας στην πληρότητά του εφαρμόζεται μόνο μετά το επαναστατικό τσάκισμα της αστικής μηχανής, η τακτική μας αποσυνδεόταν από αυτή τη στρατηγική.

Πρέπει να πούμε σαφώς ότι αυτή η αντίφαση παραχώρησε έδαφος στο πολιτικό ζήτημα υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ. Αφού το ζήτημα της εξουσίας είναι για το μέλλον, αφού θα τεθεί κάποια ... στιγμή επί τάπητος, η σημερινή απάντηση για «τον άλλο δρόμο» μπορεί να έρθει – ή τουλάχιστον να ανοίξει – μόνο με μια αριστερή κυβέρνηση. Το ίδιο έκανε σε χειρότερη εκδοχή και το ΚΚΕ. Αφού η λαϊκή εξουσία είναι για το ακαθόριστο μέλλον, αφού οι αντικαπιταλιστικοί στόχοι (διαγραφή χρέους, έξοδος από την ΕΕ κλπ) είναι λίγο – πολύ ρεφορμιστικοί και δεν μπορούν να επιφέρουν ρήγματα στην επίθεση του κεφαλαίου, δεν μένει τίποτα άλλο από «την αντίσταση» και την «κομματική συντήρηση». **Αυτό είναι το ιστορικό πρόβλημα στην αριστερά.**

Ο επαναστατικός δρόμος, στην εποχή μας, και η μαρξιστική προσέγγιση του ζητήματος κράτος- επανάσταση- εξουσία δεν είναι όμως για το μετά. Δεν είναι αποκομμένος από το πρόγραμμα και την τακτική. Και όσο κι αν η απάντηση ότι «σήμερα δεν υπάρχει συσχετισμός για επανάσταση» είναι σωστή, η ευκολία με την οποία αυτή τίθεται (έτσι για να ξεμπερδεύει κανείς!) θολώνει τη συζήτηση για το πώς θα δημιουργηθεί αυτός ο συσχετισμός. Αναβάλλει τις προγραμματικές επεξεργασίες για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου, στερεί το εργατικό κίνημα από μια πολιτική διέξοδο χειραφέτησης, το συνθλίβει διαρκώς σε κοινοβουλευτικές αυταπάτες και απογοητεύσεις. Ας το πούμε πιο καθαρά: καμιά αντικαπιταλιστική τακτική που δεν συνδέεται με το ζήτημα της επανάστασης δεν επιδρά αποφασιστικά στο συσχετισμό και καμιά «επαναστατική» πρόταση αν δεν πατάει σε άμεσο πρόγραμμα ρήξης με τους κόμβους της επίθεσης του κεφαλαίου δεν έχει μέλλον.

Κακά τα ψέματα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει ανοίξει αυτή τη συζήτηση. Η στρατηγική της επανάστασης δεν έχει γίνει κτήμα της. Κι όταν το επιχειρεί, είτε γίνεται τυπικά, ως υποχρέωση, είτε με όρους ταύτισης της τακτικής με την στρατηγική (αντικαπιταλιστική ανατροπή = επανάσταση) ή ακόμα με λογική «ενιαίου μετώπου» της δεκαετίας του '20. Όχι ως ανίχνευση των σημερινών επαναστατικών δυνατοτήτων, των αντικειμενικών ρωγμών του συστήματος, της όξυνσης των αντιθέσεων του και της αναπτυσσόμενης πολιτικής κρίσης, της πιθανότητας μόνιμης «δυσκυβερνησίας» (ακυβερνησία τη λένε οι αστοί δημοσιολόγοι).

Το 2016 μπήκε με νέες αναταράξεις. **Η καπιταλιστική κρίση υποτροπιάζει** πιο επιθετικά, ο πόλεμος είναι προ των πυλών ενώ ο ολοκληρωτισμός στην ΕΕ οδηγεί σε σύγχρονα Άουσβιτς (με δήμευση ακόμα και των προσωπικών αντικειμένων των μεταναστών – προσφύγων πριν τους ρίξουν απλήρωτους δούλους στα κάτεργα της αυτοματοποιημένης παραγωγής τους). Στην Ελλάδα **η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ «καίγεται» πιο σύντομα** από ότι αναμενόταν και η πολιτική αστάθεια υποβόσκει πιο οξυμένη αυτή τη

φορά. Εκτός των άλλων, είναι απόλυτα απαραίτητη η επαναστατική – πολιτική ωρίμανση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όταν σε αυτή την κατάσταση βλέπει κανείς την κουραστική και μονότονη επανάληψη διαχειριστικών, κοινοβουλευτικών και εκλογικών λύσεων από τους ίδιους δημοσιολόγους και «πλατφόρμες», αναμασώντας σε διαφορετικές εκδοχές τα συμπεράσματα και τις λύσεις του 2011-2012, που οδήγησαν στην τραγική αποτυχία και τη μαζική απογοήτευση.

Ας γίνουμε πιο **συγκεκριμένοι**:

1) Υπάρχει πολιτικό αδιέξοδο;

Πολλοί απαντάνε ΝΑΙ. Εκτιμούν ότι η μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, οδήγησε όλη την αριστερά (και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) σε στρατηγική οπισθοχώρηση και ότι δεν μπορεί να υπάρχει πολιτική πρόταση ανατροπής αυτή την περίοδο. Η θέση αυτή έχει τρεις παραλλαγές:

Η πρώτη, η πιο “δεξιά” θα λέγαμε, θεωρεί ότι ο δρόμος των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων-αναδιαρθρώσεων στα πλαίσια της ΕΕ, του ΔΝΤ και του χρέους είναι μονόδρομος και ότι σε αυτόν χωράει μόνο ένα «παράλληλο» πρόγραμμα οριακών βελτιώσεων και ανακούφισης των εξαθλιωμένων. Και άρα σε πολιτικό επίπεδο αν ανατραπεί η κυβέρνηση Τσίπρα, η μόνη επιλογή είναι ο ... Κυριάκος. **Πάλι ο μπαμπούλας** της νεοσυντηρητικής δεξιάς (ή/και της ΧΑ), πάλι ο “καλός” Πλαστήρας απέναντι στον “κακό” Παπάγο.

Όμως οι Θέσεις της 3ης Συνδιάσκεψης λένε: **Η επίθεση αυτή δεν αποτελεί «μία από τις επιλογές του κεφαλαίου, αλλά αναπόδραστη ανάγκη του για το ξεπέρασμα της κρίσης του μέσα από τη συντριβή των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Στη σημερινή φάση της κρίσης του καπιταλισμού δεν υπάρχει μοντέλο «κεϋνσιανής διαχείρισης» και κάθε «κοινωνικό συμβόλαιο» είναι αδύνατο.**

Αυτή η εκτίμηση είναι που κάνει τον Αλέξη ... νεοσυντηρητικό, το παράλληλο πρόγραμμα ευθύ μνημονιακό και τη δεξιά παλινόρθωση ... πολιτική γελοιογραφία.

Υπάρχει και δεύτερη παραλλαγή, πιο “αριστερή”. Που θεωρεί πολιτική διέξοδο ένα αντιμνημονιακό και πατριωτικό μέτωπο, εν πολλοίς διαταξικό, εντός της ΕΕ αλλά με εθνικό νόμισμα. Που αντιμετωπίζει τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις ως πρόβλημα “εξαγωγικού εμπορίου” και την υποτίμηση της εργατικής δύναμης ως πρόβλημα ρευστότητας και παραγωγικής ανασυγκρότησης (δηλ. καπιταλιστικής ανάπτυξης)!. Φυσικά αυτή η θέση έχει και το πολιτικό της αντίστοιχο: μια κυβέρνηση αντιμνημονιακή, “όλων των Ελλήνων”, ως απάντηση στην “οικουμενική κυβέρνηση” των μνημονιακών δυνάμεων, που σύμφωνα με την εκτίμηση αυτή είναι στα σκαριά.

Αντίθετα οι Θέσεις διαπιστώνουν ότι «επιβεβαιώνεται από παντού πως **πρόκειται για μια δομική κρίση του καπιταλισμού**, που για το κεφάλαιο έχει μόνο μία διέξοδο. Μια νέα βουτιά στην εκμετάλλευση, με παράλληλη όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολέμων, με προώθηση της διεθνούς επέλασης των πολυεθνικών (ΤΤΙΡ) παραπέρα αντιδραστικοποίηση των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, κρίση της αστικής δημοκρατίας και μεγάλη αντιδραστική στροφή σε όλον τον κόσμο και την Ευρώπη».

Τέλος υπάρχει και η “κινηματική” παραλλαγή. Που θεωρεί διέξοδο την διαταξική συσπείρωση απέναντι σε ένα νόμο (βλέπε την επιδιωκόμενη συμμαχία μεγαλο-, μικρο-αγροτών που “καταπίνει” το υπεραντιδραστικό θέμα του μητρώου και της ΚΑΠ για να “ενώσει” όλες τις δυνάμεις στο αίτημα της απόσυρσης του αντιασφαλιστικού νόμου). Ή σε μια άλλη οπτική, την αντικατάσταση του πολιτικού αγώνα από “καθαρά εργατικά αιτήματα”.

Και οι τρεις θέσεις εντείνουν το πολιτικό αδιέξοδο, δεν συσπειρώνουν δυνάμεις στη ρήξη με την επίθεση

του κεφαλαίου, του αστικού πολιτικού συστήματος και της ΕΕ, πρέπει να ηττηθούν στον αριστερό κόσμο και το μαζικό κίνημα.

2) Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται μπροστά στην 3η συνδιάσκεψη να ανιχνεύσει με μεγαλύτερη επάρκεια την προγραμματική, πολιτική διέξοδο που προτείνει. Αποτελεί ζήτημα εξαιρετικής σημασίας στην κλιμάκωση των αγώνων αλλά και στην επίδραση στους συσχετισμούς σε συνθήκες που κρύβουν τη δυνατότητα ριζικής αλλαγής τους.

Για μας η λύση δεν είναι εκλογική – κοινοβουλευτική. Σε αντίθεση με το αστικό δόγμα “στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα”, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να φωνάξει “στην ταξική πάλη δεν υπάρχουν αδιέξοδα”. Και κάνει μεγάλο λάθος η ηγεσία της ΛΑΕ που πιστεύει ότι “Οι εκλογές είναι βέβαιο ότι θα βάλουν **ταφόπετρα** στο τρίτο μνημόνιο”. Και ότι “η μόνη δύναμη που θα βγει σίγουρα **ωφελημένη** από τις εκλογές είναι η ΛΑ.Ε, η οποία γνωρίζει αυτήν την περίοδο μια μεγάλη **ανοδική λαϊκή δυναμική**”.

Βέβαια ταξική πάλη δεν εννοούμε την “απεργία διαρκείας”, ούτε στενά τους συνδικαλιστικούς αγώνες, χωρίς να παραγνωρίζει κανείς τη σημασία τους.

3) Θα συνοψίζαμε την πρόταση ανατρεπτικής πολιτικής διεξόδου στα εξής σημεία:

Α) Στον άμεσο πολιτικό κρίκο του προγράμματος μας. Που είναι “η ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, η κατάργηση όλων των μνημονίων και του αντιδραστικού καθεστώτος που οικοδομούν, η ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που την υλοποιεί και όλου του μνημονιακού μπλοκ, με την δύναμη ενός ισχυρού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου. Για να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων” (Θέση 36). Στη βάση αυτή οικοδομούμε και εργαζόμαστε για τις συμμαχίες και τις συνεργασίες μας και όχι το αντίστροφο.

Β) Στην ανάγκη οικοδόμησης ενός αγωνιστικού κέντρου που θα ενοποιεί τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τη φτωχομεσαία αγροτιά και τους αυτοαπασχολούμενους σε ένα πολιτικό πλαίσιο μάχης που θα λέει:

-Πάρτε πίσω τον αντιασφαλιστικό νόμο λαιμητόμο. Κανένας διάλογος. Μπλοκάρισμα όλων των αναδιαρθρώσεων, των προαπαιτούμενων του Αυγούστου, του προγράμματος της 3ης αξιολόγησης.

-Έξω η ΕΕ και το ΔΝΤ. Στάση πληρωμών στο ληστρικό χρέος και συνολική διαγραφή του.

-Να πληρώσει ο πλούτος, η αστική τάξη, οι επιχειρηματίες, οι νεοτσιφλικάδες του κάμπου, οι μεγαλογιατροί και μεγαλοδικηγόροι, οι τεχνικές και νομικές εταιρείες σε φορολογία, ασφαλιστικές εισφορές, ιδιοκτησία, κέρδη.

-Έξω το ΝΑΤΟ. Καμιά συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Διεθνιστική αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους λαούς που μάχονται για την ανεξαρτησία και την απελευθέρωσή τους.

Γ) Το πλαίσιο αυτό θα προωθείται και θα επιβάλλεται σήμερα από τον πολιτικό αγώνα των εργαζομένων και του οργανωμένου λαού και από το αναπτυσσόμενο αντικαπιταλιστικό μέτωπο.

Για μας το αντικαπιταλιστικό μέτωπο είναι το εξελισσόμενο υποκείμενο της ανατροπής. Δεν είναι ενότητα αντικαπιταλιστών (και μη ρεφορμιστών) ούτε συνδικαλιστική συσπείρωση για την επιτυχία μιας απεργίας. Ούτε είναι βέβαια πολιτική-εκλογική συνεργασία στη βάση ενός minimum στόχων και κοινών σημείων. Δεν είναι «ενιαίο μέτωπο» των υπαρχουσών δυνάμεων, ούτε αποτυπώνει μια απλή ενότητα στη

βάση, όπως λένε κάποιοι σ/φοι. Η αντίληψη που κατακερματίζει, “σπάει” το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα σε “πλατύ πρόγραμμα βάσης” για να χωράει ακόμα και δυνάμεις του εργοδοτικού συνδικαλισμού ή του δήθεν “ρεφορμιστικού” ΣΥΡΙΖΑ, και σε “στενό” πρόγραμμα κορυφής – πόλου που θεωρεί αντικαπιταλιστές και πρόσφορους για πολιτική συνεργασία μόνο όσους ... γεννήθηκαν αντικαπιταλιστές, είναι αντιδιαλεκτική.

Στον πυρήνα της περικλείει το «προπατορικό αμάρτημα» του κομμουνιστικού κινήματος. Που κατά κανόνα αποσυνδέει την τακτική από τη στρατηγική ενώ υπάρχει και η τάση να την ταυτίζει. Που θεωρεί “πολιτική” τη διαπραγμάτευση για μια κοινή δήλωση, δεν παίρνει θέση όμως στη συγκρότηση αγωνιστικού κέντρου πρωτοβάθμιων σωματείων και συλλογικοτήτων γειτονιάς στο μαζικό κίνημα γιατί είναι «κινηματισμός». Ή που αντίστροφα δίνει τα πάντα στο κίνημα και την απεργία, συμμαχώντας “ακόμα και με το διάβολο”, χωρίς όμως να ενδιαφέρεται να ολοκληρώσει πολιτικά την ταξική, εργατική συσπείρωση. Που διασπά τις συνεργασίες σε “τακτικές” και “στρατηγικές” χωρίς να βλέπει σε αυτές τη σχέση τακτικής-στρατηγικής και το κριτήριο της συσπείρωσης στους βασικούς πυλώνες του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Στη λογική των Θέσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενυπάρχει η ικανότητα και δυνατότητα του αντικαπιταλιστικού μετώπου και του προγράμματος να επιβάλλει κατακτήσεις και νίκες σε επιμέρους στόχους, να μεταβάλλει ριζικά τους πολιτικούς συσχετισμούς στην πορεία προς την επανάσταση. Είναι δυναμικό, αναπτυσσόμενο και όχι στατικό. Είναι ενιαίο, απευθύνεται και στη βάση για την οικοδόμηση του **αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής της επίθεσης με εργατική ηγεμονία** και στις πολιτικές πρωτοπορίες **για τον αντικαπιταλιστικό πόλο** σε επαφή με όλες τις πολύμορφες προς τα αριστερά αναζητήσεις της περιόδου!

Δ) Η προηγούμενη τοποθέτηση απαντά και στο πολυβασανισμένο ερώτημα του «ποιος θα τα κάνει όλα αυτά». Η μονοπώληση του ερωτήματος περί κυβέρνησης και συσχετισμών στο αστικό κοινοβούλιο την προηγούμενη περίοδο στοίχισε από την αναγκαία προσήλωση (και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) στον εξωκοινοβουλευτικό αγώνα! Και παρά το πολύπλευρο προβοκάρισμα της θέσης περί πολιτικού αγώνα της εργατικής τάξης και των οργάνων της ως υποκείμενο των αλλαγών (ακόμα και από ανθρώπους που ορκίζονται στο Μαρξισμό!) η ανάγκη έρχεται όλο και πιο επιτακτικά στο προσκήνιο. Αρκεί να μη μένει στο γενικό ορισμό!

Γιατί πχ σήμερα δεν θα μπορούσε, αν υπήρχε διάθεση από τις δυνάμεις τουλάχιστον που κινούνται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, να συγκροτούνταν μια **πανελλαδική συνέλευση των αγροτικών μπλόκων**, των ταξικών ομοσπονδιών και σωματείων, των επιτροπών αυτοαπασχολούμενων και των ανεξάρτητων οργάνων της νεολαίας που θα σήκωναν το γάντι της «αντίστασης και της ανατροπής» με αιχμή την απόσυρση του αντιασφαλιστικού νόμου και πλαίσιο τη συνολική ρήξη με την αντιλαϊκή επίθεση. Με εκλεγμένους αντιπροσώπους στη βάση των ΓΣ. Σε πλήρη διαχωρισμό από τα όργανα του ταξικού συμβιβασμού και της συνδιαλλαγής. Αυτό το στοιχειακό «όργανο αντίστασης» θα μπορούσε στην πορεία του αγώνα να μαζικοποιηθεί, να δημιουργήσει πολιτικό πρόβλημα στην κυβέρνηση, να μετεξελιχτεί και να ωριμάσει σε «όργανο ανατροπής». Σε μια πορεία να συμβάλει σε ανατρεπτικά, ακόμα και επαναστατικά γεγονότα να συγκροτήσει τη Βουλή των κάτω, τους δικούς του αντιπροσώπους σε πανεθνική κλίμακα, να καλεί τους λαϊκούς βουλευτές να έρθουν μαζί του. Να απαιτήσει λαϊκές συνταγματικές αλλαγές, να επιβάλλει συνολική ανατροπή της επίθεσης αναμετρούμενο με το ζήτημα της εξουσίας. Αντί να ζητάει εκλογές και να επιδιώκει συνεργασίες ειδικού σκοπού για να μην περάσει ένας νόμος, επιλογές που αντικειμενικά δίνουν προβάδισμα στη Δεξιά.

Εδώ πρέπει να ορκιστούν τα κόμματα, οι συνεργασίες, οι συμμαχίες, τα μέτωπα.

**Αυτή τη συζήτηση πρέπει θαρρετά να ανοίξει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
Η πρόκληση είναι μπροστά μας!**